

Sjön suger, sa bagaren, gick över bron.

Man tar vad man har, sa käringen, torka bordet med katten.

Strid på liv och död, sa knekten, ramla i myrstacken.

Da ryser i me, sa pågen, naur han geck i hasled.

Både ynkeligt och löjligt, sa länsman, när han snöt sig och fick
näsan i näven.

Gör desamma bara det går, sa plåtslagaren, ramla ner från
taket.

Mod ger makt, sa käringen, stångades med tjuren.

Da dära geck mä knep, sa skräddaren, när hönan rände ikull nom.

Har ingen bråska, sa han som åd löskokta ägg mä fällekniv.

Skutan ä ny men berget ä gammalt, sa skepparen, stötte på grund.

Du förstår väl sköj, sa käringen, vre nacken å tocken.

Far ä hemma här, han får ligga var han vill, sa käringen, när
gubben ramla i brönnen.

Jämt skägg, sa barberaren, när han raka katten.

Inte värt o va rädd för röttor, sa pian, bar katten i knäppe-
jeren.

Skäne

Villand, V. och A.

Goinge käraker.

H. Jonsson

1934.

2 sid.

Da ä petet arbe dätta mä, sa kåstamagaren te klockemagaren.

Da ante me, sa Reuter, när han ble utsparkad.

Lide men välment, sa åkaren, gav hästen bakelser. 4

Friskt vär i stan, sa han som frös najsan å se mesömmarsdan.

Da kommer igen, sa käringen, närhon fora grisen mä fläsk.

x Minne var en yngre dotter. Vredan treu-
majord!

Skåne

Villands, K.ord.

Göinge händer

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV